

عنوان مقاله:

بررسی موانع انتقال فناوری در قرارداد بیع متقابل و ارزیابی ریسک انتقال فناوری در قرارداد جدید نفتی ایران (IPC) با روش FMEA

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشنامه اقتصاد انرژی ایران، دوره 6، شماره 22 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 43

نویسندگان:

علی امامی میبدی - دانشیار گروه اقتصاد انرژی، دانشکده اقتصاد، دانشگاه علامه طباطبایی

احمد هادی - دانشجوی دکتری مدیریت قراردادهای بین المللی نفت و گاز دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

یکی از عمده ترین راه کارهای بومی سازی فناوری در صنعت نفت، قراردادهای مشروط بر، انتقال فناوری از شرکت های نفتی بین المللی، می باشد. البته طی سالیان گذشته صنعت نفت ایران در این مورد توفیق چندانی نداشته و اکنون در قرارداد جدید نفتی ایران (IPC) به عنوان جایگزین قراردادهای بیع متقابل، با ایجاد تغییراتی در نوع، شروط و ماهیت قرارداد، سعی در کسب و انتقال فناوری های مدرن و بومی سازی آن از طریق هم کاری شرکت های نفتی بیت المللی با شرکت های داخلی مورد تایید شرکت ملی نفت ایران را دارد. ولی آن چه که از انتقال فناوری مهم تر می باشد، توجه به نتایج حاصل در قبال تصمیمات اتخاذ شده در بخش انتقال فناوری قرارداد است؛ بنابراین ارزیابی ریسک انتقال فناوری در توسعه پایدار آتی صنعت نفت ایران نقش بارز و برجسته ای خواهد داشت. در این مقاله ضمن بررسی قرارداد بیع متقابل و قرارداد IPC از زاویه انتقال فناوری، ریسک های انتقال فناوری در قرارداد IPC شناسایی و با نقد و نظر نخبگان مورد کنکاش قرار گرفته، سپس با استفاده از پارامترهای روش FMEA ریسک های شناسایی شده، نمره دهی و برای هر یک، RPN محاسبه و در نهایت الویت بندی می گردند. بالاترین اولویت ریسک به ترتیب نتایج منفی حاصل از جدا شدن مهندسان و کارشناسان نفتی از شرکت ملی نفت ایران (RPN -576) و تاثیر حضور شرکت های نفتی بین المللی بر نابودی رشد درون زای صنعت نفت ایران (RPN -448) تعیین گردید. با توجه به بالا بودن خطر در اکثر ریسک های شناسایی شده، اقدامات کنترلی بر اساس نظرات خبرگان در جهت کاهش سطح ریسک ها، ارایه گردید.

کلمات کلیدی:

ارزیابی ریسک، انتقال فناوری، روش FMEA، قرارداد بیع متقابل، قرارداد IPC

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/707721>

